

WOW – Vilken sommar, vilket väder, vilka festivaler och vilka kläder.

Ja så kan man nog sammanfatta min sommar i det stora hela.

Jag har visserligen varit ute på festivaler och andra arrangemang tidigare under många år. Men i samband med flytten från storstaden så förändrades stora delar av mitt liv till något helt annorlunda. Jag blev med gris, hmm.. ja så är det, och inte bara en heller. Detta resulterade i en mindre uppfödning av minigrisar och senare även Sveriges första minigris förening, Svenska minigris sällskapet. Massor av glädje, tjafs, strul, tv-inspelningar, tidningsreportage och fantastiska upplevelser.

Nästan all vår vakna tid tillbringade vi i arbetet med detta, så musiken kom i sista hand, och jag lyssnade nog endast på musik vid mina dagliga vilostunder mitt på dagen. Jag tappade allt om countrymusik och festivaler. Någon enstaka gång kom jag eller vi iväg på någon festival eller liknade. MEN, intresset försvann inte, det bara fanns inte tid och ork till det. Jag lyckades med att se CMA Awards på tv någon gång, då med tårar i ögonen och en enorm längtan att få komma ut och lyssna på country och träffa alla bekanta. Ja, jag vet, jag kanske är en mjukis eller nåt, men countrymusik och alla ni vänner är för mig en enorm kärlek jag inte för allt i världen skulle vilja vara utan.

Så en dag..

Ja det startade nog redan i vintras, då jag av en slump kom i kontakt med Dottie. Dottie såg jag första gången på SCWK's vinterträff i Floby. Senare så visade det sig att hon var intresserad av min grafik till sin hemsida. Och efter en del fummel från oss båda så lyckades vi till sist skapa en trevlig site tillsammans. Ett samarbete av detta slag kräver en hel del kontakt mellan de olika parterna, och resultatet för min del blev att mitt intresse för countrymusiken vaknade till liv igen. Tack Dottie för att du hjälpt mig hitta tillbaka ;-))

Först ut var Lida Countryfestival.

Har man en liten gård och en del djur så är det inte bara att sätta sig i bilen och åka. Det är massor av små ting att ordna innan avresa. Normalt tar detta ett par tre dagar att ordna med foder, strömmaterial, djurvakt som ska instrueras mm. Nåväl..

Väl på Lida möttes vi som förväntat av Benny. Han anvisade oss en plats intill vår reservmamma Kristina och vi installerade oss. Och så denna värme, mitt på en grusplan. Alkohol var inte att tänka på under dagtid, vilket resulterade i att jag varit mer nykter denna sommar än vanligt. Ingen dum upplevelse trots allt.

Dragplåstret för mig på Lida var Dottie med band och Rev. Bob & Just in Time. De senare har jag haft förmånen att se live tidigare på Lida. Säger vad man vill om Bob och grabbarna, men nog de bjuder på en härlig show tillsammans. Bob har någon magisk kraft i sitt framträdande som gör att man inte vill titta bort en sekund i rädsla av att missa något. Hans "religiösa" framträdande är både roligt och spännande, även om allt inte är "ren" country så är det i alla fall en fantastisk upplevelse att se dem. Gåshud och tårar i ögonen är resultatet när musik OCH framträdande går rakt in i hjärtat. Så är det i alla fall för mig. Om nu någon har missat dem, gör inte det nästa gång.. (ett litet tips bara)

Carlene Carter var för mig en besvikelse. Jag hade för en massa år sedan sett henne på Gröna Lund, där jag för övrigt träffade Gunsan och Kristina första gången. Den gången var Carlene i stöten, hon hade kraft, utstrålning och mycket glädje. På Lida däremot var det nog mest en liten tam nostalgistund för henne, i alla fall första hälften av framträdandet. Senare delen bjöd hon på några av hennes kända låtar, och även bjöd hon mer på sig själv. Den senare delen var bäst tyckte jag, då jag kunde känna igen henne mer. Nåja, en av höjdpunkterna var väl när det ena av hennes numera fylligare barm hoppade ur blusen. Men som rutinerad artist löste hon det kvickt och snabbt. Härligt när någon vågar bjuda på sig lite, eller? (skratt)

På lördagen var det så dags för Dottie. Ja det är mycket Dottie, konstigt, men jag är ju delaktig i hennes hemsida, och har inte sett henne tillsammans med Country Charm tidigare. Så självklart var jag både vaken och sugen att se dem. Tyvärr enligt min uppfattning, så hade de fått en något för tidig speltid. Något så bra som Dottie och Country Charm förtjänar en något senare tid med mer publik. Nåja, vi var framme vid scenen i god tid, alla vi närmaste fansen eller vad det kan kallas. Så drar de igång. Och det går rakt in i själen från första tonen. Nej jag är inte partisk, min kropp och mina känslor kan jag inte styra över. När något berör mig så att huden knottras och tårarna kommer, då tycker JAG att det är bra. Detta hände nu, och skulle komma att hända flera gånger till under denna sommar. Dottie har en sann glädje och en härlig utstrålning på scenen, och jag tror att flera av oss kände oss delaktiga i showen. Dottie skapar en fin och nära kontakt med lyssnarna, vilket tyvärr många inte är lika bra på. Hur som helst, detta var en upplevelse och jag hade det med mig länge i hjärtat.

Detta var för mig höjdpunkterna på Lidafestivalen. Sedan har jag inte ork eller lust att se allt som erbjuds, man får ju välja fritt, trots allt måste man också festa lite, snacka mycket med gamla bekanta, och ha det så underbart det bara går. En festival är ju inte bara musik, det är glädje och vänskap också.. Och det var sådana saker som gjorde att jag missade Inger Nordström igen..

Väl hemma efter en varm och svettig resa så tar vardagen snabbt vid. Djuren och hagar ska kollas, förberedelser inför olika besök kunder, media och andra organisationer ska ordnas. Vi hade faktiskt vad jag vet Sveriges första introduktions kurs i klicker träning för minigrisar bara två dagar innan vi skulle upp till Rättvik. Vissa tider på året är det ett otroligt pådrag. Men det är ju klart, detta med sällskapsdjur kan i vissa avseenden generera ganska underliga upplevelser.

Innan Rättvik och Furuvik så kom min dotter ner för att hälsa på ett tag. Så vad gör man med en dotter på 17 år där mobiltelefon och msn är viktigast av allt i livet. Jo man kastar in henne och hatt & Boots i bilen och drar till Hällekis Countryfestival.

I Hällekis var det samma underbara värme som på Lida. Vatten. Vatten och åter vatten var det som gjorde bäst i kroppen under dagtid. Vi var där på Lördagen och planerade att sova över. Hasse Kvinnaböske, ja han körde sina klassiker och som en fin start på eftermiddagen tror jag nog att de flesta familjerna trivdes i gräset framför scenen. I hagarna runt om gick det hästar, så visst var det lite mysigt.

Hasse har en härlig och kraftfull röst, och han är trevlig att både se och lyssna på. Det var en liten tjej som frågade Hasse och hon fick komma upp på scenen och sjunga med honom. Hasse hade frågat om hon brukar sjunga, och fått till svara att hon sjungit på skolavslutningen. Och som en härlig avslutning på Hasses show fick denna lilla tjej på nio år komma upp och framföra sin sång, alldeles ensam och på engelska. Trevligt och fint gjort av Hasse tycker jag.

Sedan hände det nåt igen, ett band som heter Whisky & Dynamite spelade. Och spelade det gjorde de verkligen. En egen blandad tolkning av Bluegrass och country var receptet de kokat ihop. Underbart när folk vågar vara sig själva och stå på egna ben. Fullt tryck från start, banjo, dobro, munspel och en härlig stämsång gjorde att jag återigen fick de där knottorna på huden och tårar i ögonen. Egna låtar blandat med lite John Denver och annat, framfört med enorm glädje och kärlek gjorde att jag hänförd satt och lyssnade till sista minuten. Min dotter blev naturligtvis kär i en av killarna i bandet, (märkligt fenomen hos tonåringar) en cd införskaffades, en ny bekantskap upprättades och ytterligare en oförglömlig upplevelse denna sommar var ett faktum. Min dotter fullkomligt älskade detta härliga band.

Senare var det dags för Reverend Bob & Just in Time. Jag hade berättat en del om dem för min dotter, så när det var dags var hon laddad och mycket nyfiken. Bob är tvärsäker i sin roll på scenen och inte blev vi besvikna heller. Detta är ytterligare ett gäng jag blir glad av att se, en skön blandning av predikan, härlig musik, bra publikkontakt, och att bara se Bob får en att må bra. Min dotter, Caroline heter hon föresten blev salig av den härligt predikande Bob med en blandning av country och annat. Som vanligt får jag mina reaktioner när jag hör dem, och numera har jag en dotter som ständigt kommer med frågan.. har du den låten, eller den låten av Dwight Yoakam, John Denver, John Anderson osv.. Ja en countryfestival med Whisky & Dynamite och Reverend Bob m.fl. kan nog omvända vilken avigt inställd lyssnare som helst till att få känna glädje och kärlek och frihet att få vara den man är, eller den man skulle vilja vara.

Ännu senare på kvällen var det dags för nästa överraskning för mig, Tennessee Drifters. Dessa var för mig också nya. Insnöad som man är efter några år mer eller mindre utan musik, så fick verkligen mina känslor i sommar uppleva mycket underbart. Tennessee Drifters tillhör den upplevelsen de med. Härlig musik, massor av glädje, ja vad säger man, Tennessee Drifters är bra. Jag gillar verkligen det de gör, och de gör det med glädje. Missa dem inte nästa gång. Missa, ja det lyckades jag göra med Inger Nordström, igen. Sorry Inger..

Rättvik och Dalhalla.

Jag är ju inte något större fan av jänkebilar och deras kultur, så det var med viss oro vi satte oss i vår nyligen införskaffade 740. Vår goa, mysiga lilla Izuzu, nyinredd med dubbelsäng, nysydd gardiner, målade griseknoar på fronten osv. hade fått nog av Lida resan och mer eller mindre spydde ut all vätska den hade i kylsystemet. Två veckor på verkstad var diagnosen. Vi hade bara fyra dagar tyvärr. Upp på vinden, fram med det gamla tältet och efter mycket slit fick vi ihop allt till sist.

Fördomar mot raggare, nja, efter ett par nätter i Rättvik måste jag säga att det var märkligt lugnt på campingen. Men vi var ju enbart där för att se Dwight Yoakam på Dalhalla. Och få sjunga med Mats i allsång till "Det är inte lätt att va ödmjuk" Just den låten var nog en landsplåga i Furuvik för några år sedan. Zebban och jag ber om ursäkt för det, men vi hade kul, och kul ska man ha.. eller? Tilläggas kan väl att i år kom det en ny landsplåga, men mer om det senare.

I samma ögonblick vi satte oss ned på stolen i Dalhalla öppnade sig himlen och regnet vräkte ned. Tyvärr tog detta regn ut en del av lusten och glädjen att sitta där och lyssna. Men vi (Zebban och jag) satt tappert kvar hela tiden. Tyvärr hördes Mats och Rankarna lite dåligt, men vi gjorde våra tappra försök att sjunga med i "ödmjuk" Men regnet och den dåliga volymen gjorde att Mats och Rankarna försvann lite, jag hade svårt att höra dem. Lika var det i början när Dwight spelade också, men det blev bättre med tiden, trots regnet.

Dalhalla, ja det blir en härlig akustik, men jag känner att man inte får kontakt med bandet när det är så stora avstånd mellan scen och läktare. Nåja, Dwight körde på, spelade både gammalt och nytt, utan alltför mycket mellansnack (nästan inget alls föresten) och även en hyllning till Buck Owens. Dwight är bra. Trots regnet körde han på i två timmar (tack för det Dwight). Han sade att så länge vi sitter där får han väl spela, och hade han fortsatt i två timmar till hade vi nog suttit kvar.. Fast två timmar är länge i ösregn, och det blir svårt att orka lyssna hela tiden. För mig var detta det största i år, både musik och ljudmässigt. Jag har kastat ut min gamla stereo efter detta.. ;-)

På morgonen vaknade vi på sjöblöta madrasser, alla kläder var blöta och tältbotten visade sig vara trasig. Jag kände att jag hade fått nog, nu ville jag hem, och det på en gång. Tältet var jag villig att lämna på plats om så behövdes. Men min kära Eva stod på sig, vi skulle till Furuvik sade hon, och så blev det naturligtvis. ;-) Efter införskaffande av nya kläder i Falun så stod vi på direkt till Furuvik.

Furuvik. Sveriges största vuxendagis, där man får och ska vara som man känner att man egentligen skulle vilja vara, leva ut sina drömmar eller bara känna en glädje och samhörighet med något som sällan finns ute på gatan i det vardagliga livet. Hattar, Boots, skinnkläder, svartkrut, musik, flaggor, glädje, galna upptåg, campingvärden Lasse och en massa annat stolligt. Ja det är Furuviks camping.

Väl framme satte vi snabbt upp vårt läger, tömde bilen på allt onödigt och lastade in madrasserna. Med full värme på i bilen lyckades vi torka madrasserna hjälpligt i alla fall. Men vad gör det, vi var ju framme. Upp med flaggstället, på med musiken och fram med kylväskan. Musiken, ja av någon anledning brukar vi få till någon ny landsplåga emellanåt, och detta år var det faktiskt inte jag eller Zebban som bestämde. Min kära sambo, Ms Piggy och min dotter Caroline hade fastnat för Whisky & Dynamite's låt "Lilla Texas" vilken gått varm i stereon hemma senaste veckorna, så blev det även i Furuvik. Hur dessa fenomen uppstår är svårt att förklara, det är bara att gilla läget och hänga me`

Galna upptåg, jo det förekommer i vår camp också. Det var så här..

I Rättvik var min käre sambo ute på stan med ett par bekanta från Tidaholm, Linda och Jonny. Jonny hade hittat ett fint rosa underställ med en massa krusiduller på, vilket han ville ge sin flickvän i present. Det var tänkt som ett skämt, men hon uppskattade nog inte det och visade en viss mängd med aggression gentemot detta lilla spex. Så det slutade med att Eva fick dem som en present till mig. Tyvärr framgick det inte vem av oss som skulle bära kläderna??

Så på fredag eftermiddag fick Zebban och jag ett anfall av katastrofal uttråkning. Vi bytte snabbt om till lite mer feminina kläder, dvs. det rosa raffsetet, hatt och boots och långrock. Zebban iförd senaste mode i form av en lädertopp, inköpt av min sambo bara dagen innan och helt oanvänd, hatt, kalsonger, boots och oljerock. Sedan bar det av till familjen Flinta.. eee. Peacemakers heter de visst. Vi skulle ansöka om tjänst som glädjeflickor. Men mamma glädjeflicka hade tydligen inte befogenhet att ta ett sådant stort beslut på egen hand utan Pappa Kocken närvarande, så efter en stunds diskussion och fotografering så lommade vi slokörade iväg igen.. bara för att komma på den geniala idén att gå på egen turné.

Efter ett par timmars irrande bland vagnar och tält, ivrigt fotograferande, mycket skrattande och allt fullare efter varje besök beslöt vi oss att försöka få hem våra sargade kroppar.. Vi tog oss också friheten att göra om den gamla låten "ödmjuk" till en mer kvinnlig version. Det var bara marsch in i duschen, kasta bort de sönderrivna kalsongerna och ta ett par djupa andetag efter detta spektakel. Det var dags att gå in i parken som en städad och påklädd cowboy..

Musiken då? Denna helg borde ha gett de flesta något att lyssna på, allt från tuff countryrock till nästan (som någon sa) jazz liknande artist.

Bellamy Brothers, lyssnar jag nog helst på hemma i soffan. Där gör dom mig mest gott med sina sköna och mjuka låtar. Deras skivor har gått varma på min gamla slitna stereo i många år. På scenen blir det lite tråkigt trots den fina musiken. Billy Joe Shaver, Det var något för mig, det gillade jag mycket. Han bjöd på sig själv, och då blir det genast intressant att se och lyssna. Återigen kom de där knottorna på kroppen. Mandy Barnett missade jag tyvärr, satt hos ett gäng härliga glada musiker vid en flaska whiskey. Lördagen bjöd på två band som inte föll mig i smaken just då, så vi passade på att snacka en del med lite folk och även passa på att säga hej då. Orken var slut och vi höll på att trappa ned inför hemresan. Lilla scenen bjöd på en hel del trevligt under helgen, tänk att det finns så mycket bra musiker i detta land.. Jag hoppas verkligen att dessa duktiga svenska musiker inte ger upp utan fortsätter sitt fina arbete att utveckla och framföra countrymusik på sitt eget lilla vis.

Sist men inte minst...

Ett stort tack till er alla, artister som vågar tolka countrymusiken på ert eget sätt, vänner som bjuder på sig själva, och arrangörer för en oförglömligt fantastisk sommar. Utan er, er glädje, musik, spontanitet, hårda arbete och allas vår kärlek till varandra, (ja, jag känner faktiskt så) vad skulle då en festivalsommar vara värd? Har ni tråkigt kan i alltid titta in på våra hemsidor, där vi berättar mer om oss själva och om våra djur.

www.minigrisar.se

www.thebull.se

Varma hälsningar från en proppmätt, nöjd och belåten Bull.